

Dosarul nr. 3ra-1189/18

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Telenești (jud: V.Stihi)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: I.Cimpoi, I.Secrieru, A.Danilov)

Î N C H E I E R E

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Gheorghe Popescu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Gheorghe
Popescu împotriva Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești cu privire la
anularea actelor administrative și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 17 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis apelul declarat de Consiliul sătesc Verejeni, raionul Telenești, s-a casat
hotărârea din 18 octombrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești și s-a emis o
nouă hotărâre, de respingere a cererii de chemare în judecată,

c o n s t a t ă :

La 19 octombrie 2016, Gheorghe Popescu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești cu privire la
anularea actelor administrative și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin decizia Consiliului sătesc
Verejeni, raionul Telenești nr.5/2 din 8 iulie 2016 „Cu privire la formarea bunului
imobil” s-a decis de a declara bunul imobil proprietate publică din domeniul public
al satului Verejeni terenul cu nr. cadastral xxxxx, suprafața de 0.016 ha, destinația
construcției amplasat în intravilanul s. Verejeni r-nul Telenești.

Gheorghe Popescu a menționat că Primarul satului Verejeni, raionul Telenești
urmează să înregistreze la OCT Telenești bunul imobil nou format, iar mijloacele
financiare necesare pentru lucrările cadastrale vor fi atribuite din programul de
exercitare a guvernării 10961 cod ECO 222990.

Reclamantul a susținut că, la exercitarea deciziei menționate s-a delegat
Primarului satului Verejeni, raionul Telenești.

A mai indicat reclamantul că, decizia cu privire la necesitatea utilității publice
a bunului imobil, nu este motivată, aceasta deoarece poartă un pretext tendențios al
primarului satului Verejeni, care urmărește scopul îngădirii drepturilor lui.

Gheorghe Popescu a relatat că decizia contestată a fost adoptată în lipsa sa,
dânsul nefiind invitat la ședința Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești,

îngrădindu-i-se dreptul de a se expune la situația de fapt existentă, fiindu-i lezat dreptul de proprietate și accesul liber la proprietatea lui.

Reclamantul a considerat că decizia menționată este ilegală și neîntemeiată, prin care i-a fost încălcat dreptul de proprietate, or, prin declararea bunului imobil proprietate publică din domeniul public al satului Verejeni, terenul cu nr. cadastral xxxxx, suprafața de 0,016 ha destinat construcțiilor, amplasat în intravilanul satului Verejeni, i-au fost create obstacole evidente, lipsindu-l astfel de accesul liber la proprietatea sa.

A mai susținut reclamantul că, cererea sa prealabilă depusă în adresa Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești, a fost respinsă prin decizia Consiliului sătesc Verejeni nr. 7/7 din 20 septembrie 2016.

În acest sens, a accentuat că a fost prejudiciat moral.

Reclamantul a solicitat, anularea deciziei Consiliului sătesc Verejeni nr.5/2 din 8 iulie 2016 „Cu privire la formarea bunului imobil” și a deciziei Consiliului sătesc Verejeni din 20.09.2016, prin care a fost respinsă cererea prealabilă depusă împotriva deciziei Consiliului sătesc Verejeni din 8 iulie 2016.

Prin hotărârea din 18 octombrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești, cererea de chemare în judecată depusă de către Gheorghe Popescu a fost admisă parțial, s-a anulat decizia nr.5/2 din 08 iulie 2016 a Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești „Cu privire la formarea bunului imobil”, prin care a fost format bunul imobil terenul cu nr. cadastral xxxxx și decizia Consiliului sătesc Verejeni nr.7/7.1 din 20 septembrie 2016, prin care a fost respinsă cererea prealabilă a lui Gheorghe Popescu. S-a respins cererea lui Gheorghe Popescu împotriva Consiliului local Verejeni cu privire la încasarea prejudiciului moral ca fiind nefondată.

La 3 noiembrie 2017, Consiliul sătesc Verejeni, a declarat apel împotriva hotărârii din 18 octombrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești.

Prin decizia din 17 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Consiliul sătesc Verejeni, raionul Telenești, casată hotărârea din 18 octombrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești și emisă o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Gheorghe Popescu împotriva Consiliului sătesc Verejeni, raionul Telenești cu privire la anularea actelor administrative și repararea prejudiciului moral, a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 14, 17 alin. (1) și 25 alin. (1) lit. a) ale Legii contenciosului administrativ, art. 109 alin. (1) al Constituției, art. 1 alin. (1), (2), (3) și (4), 3 lit. a) și 10 alin. (4) ale Legii nr. 523 din 16 iulie 1999 cu privire la proprietate publică a unităților administrativ – teritoriale, precum și dispozițiile art. 4 lit. c), f) și 8 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la formarea bunurilor imobile, art. 10 alin. (1), (2) al Legii privind administrarea și deetatizarea proprietății publice.

Curtea de Apel Chișinău a evidențiat că Gheorghe Popescu este proprietarul bunurilor imobile cu nr. cadastrale xxxxx și xxxxx, formate din teren pentru construcții cu suprafața de 0,0858 ha și casa de locuit individuală cu suprafața de 42,4 m.p., amplasate în satul Verejeni, raionul Telenești, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 6127 din 26 iulie 2011, înregistrat la OCT Telenești la 26 iulie 2011. Iar, bunul imobil cu nr. cadastral xxxxx, a fost constituit prin decizia

Consiliului sătesc Verejeni nr. 5/2 din 8 iulie 2016 și aparține administrației publice locale.

Astfel, Colegiul a conchis că bunul imobil cu nr. cadastral xxxxx a fost format în scopul amplasării compacte și dezvoltării bunului imobil cu nr. cadastral xxxxx, pe care este amplasat Centrul Comunitar Multifuncțional, astfel reprezintă calea de acces către acest imobil.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de apel a menționat că alegațiile lui Gheorghe Popescu precum că în urma formării bunului imobil nr. cadastral xxxxx i-a fost afectat dreptul de proprietate, nu pot fi reținute, aceasta deoarece nu au fost modificate hotarele bunurilor imobile și nu au fost create anumite impedimente în exercitarea dreptului de proprietate.

Mai mult ca atât, Colegiul a menționat că, bunul imobil cu nr. cadastral xxxxx care se pretinde că ar fi cale de acces către proprietatea lui Gheorghe Popescu, nu a fost niciodată o cale de acces, având în vedere că ultimul a utilizat în mod abuziv acest teren, inclusiv și alte terenuri aferente proprietății ce nu-i aparțin.

Instanța de apel a notat că, Gheorghe Popescu nu a demonstrat faptul că prin formarea bunului imobil și crearea căii de acces spre Centrul Comunitar Multifuncțional i-a fost îngădit definitiv accesul la gospodărie, prin unica intrare de care dispune. Or, nu s-a constatat că anterior formării bunului imobil, poarta de intrare în gospodăria lui, a fost amplasată anume din partea noului bun format.

Ca urmare din cumulul celor expuse, Colegiul a conchis că, deși bunul imobil nou format este îngădit cu o poartă, aceasta nu-l împiedică pe Gheorghe Popescu de a avea acces la gospodăria sa, ori să-și creeze cale de acces de la drumul principal.

La 16 iulie 2018, prin intermediul oficiului poștal, Gheorghe Popescu, a declarat recurs împotriva deciziei din 17 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat că instanța de judecată a aplicat și interpretat eronat legea, precum și nu s-a expus obiectiv asupra pretențiilor înaintate în cererea de chemare în judecată, argumentându-și soluția în baza temeiurile invocate în cererea de apel.

Recurentul, în susținerea cererii de recurs, a reiterat motivele de fapt și de drept menționate în cererea de chemare în judecată.

Gheorghe Popescu a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Prin referința din 4 septembrie 2018, Consiliul sătesc Verejeni a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 17 aprilie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 16 iulie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Gheorghe Popescu, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Gheorghe Popescu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Gheorghe Popescu.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Gheorghe Popescu, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva